

KULTUR LÖRDAG

UTSTÄLLNING

Mina drömmars svarta hund av Daniel Andersson. FOTO: LENA GUNNARSSON

Brokig bredd i konsthallen

KONST

- **Växelverkan**
- **Var:** Växjö konsthall
- **När:** Pågår till 16 mars

Det är tvåra kast på Växjö konsthall. Efter David Svenssons subtila *Light Site* visas nu den brokiga utställningen *Växelverkan*.

En rad olika material och tekniker, och vitt skilda uttryck, samsas i utställningen. Från videokonst och installationer till glasskulpturer, textil, foto, oljemåleri och blyerts-teckningar. Det som binder samman de 22 konstnärerna är att alla har gått på Sankt Sigfrids folkhögskola och sedan fortsatt till högre konstutbildningar.

En rad olika material och tekniker, och vitt skilda uttryck, samsas i utställningen. Från videokonst och installationer till glasskulpturer, textil, foto, oljemåleri och blyerts-teckningar. Det som binder samman de 22 konstnärerna är att alla har gått på Sankt Sigfrids folkhögskola och sedan fortsatt till högre konstutbildningar.

Det som direkt möter mig och gör intryck är 18 stora porträttmålingar i akvarell av konstnären Erik Hårdstedt, de flesta gjorda i Indien. Annat som jag stannar till inför är konst-facksstudenten Daniel Anderssons oljemålningar *Mina drömmars svarta hund*. De realistiska lite Edward Hopper-påminnande bilderna förmedlar en känsla av att dokumentera betydelsefulla ögonblick. Vem fick bära hundhuvudet?

Läraren Börje Lindells målningar, *Resandeman* och *Bronsfisk*, är två andra verk jag personligen blir förtjust i. Men gladast blir jag av Karin Karlssons *Even cowgirls get the blues sometimes*, särskilt då den lilla gråa akvarellen med endast en järnvägsräls i blyerts som korsar utan. Genial i sin anspråkslöshet.

Som sagt. Variationen och bredden gör att de flesta kan få utbytte av ett besök. BO STRÖBERG

UTSTÄLLNING · LISELOTTE HENRIKSEN PÅ BERGDALA KONSTGALLERI

IDÉSPRUTA. I dag öppnar Liselotte Henriksens utställning *Silence* på Bergdala konstgalleri. Vi besökte den mångsidiga konstnären när hon laddade inför vernissagen.

Konstant kreativ

Om man placerade konstnären Liselotte Henriksen på en karg och öde plats skulle det inte dröja länge förrän hon hade dragit i gång något projekt som skulle få platsen att blomma och göra människor nyfikna på att ta del i hennes planer. Tanken infinner sig, och den känns rätt.

Jag har tagit mig fram längs våta byvägar i Vilhelm Mobergs trakter och parkerat bilen i Moshult framför ett stort, grått trähus med en fantastisk glasveranda.

Här bor Liselotte Henriksen sedan drygt tjuo år, tillsammans med dottern och mannen, Björn Björnholt, som också är konstnär. Liselotte Henriksen förbereder sig för utställningen på Bergdala konstgalleri när jag träffar henne. Vernissagekortet *Silence: nya verk & redesign*, är tryckt och utskickat. Själv går Liselotte på högvarv, som ofta inför en utställning. Hon är en sådan person, säger hon. Nya idéer dyker ständigt upp.

Hon tar mig med in i hennes angränsande ateljé, ihopbyggd med boningshuset. För i tiden var det affär här, nu tjänar platsen som arbetsyta. På en bordsyta står skulpterade lampor och stommen till en lampa som ska kompletteras med begagnade glasögonglas. Här ligger också material för så kallad slumping – ett sätt att värma upp glas mot en form. En teknik bland många andra som Liselotte använder sig av i sitt

skapande. Glas är en del av de tre ben som hennes arbete vilar på: design, konst (skulptur och bild) och så allt det andra, som Liselotte föredrar att kalla kreativ kommunikation.

Sedan 1994 är hon frilans. Hon har tidigare varit en i teamet av kvinnliga glasskonstnärer: Eva Englund, Margaretha Hennix och Birgitta Watz. Många känner hennes namn som designer av glasserier *Select* för BodaNova. Det blev en stor framgång, och hon passar på att visa upp några glas ur serien, som hon samlat i en svart bokhylla. Hon har också designat för Pukeberg och hennes allra senaste serie Bloom görs i Kosta för SEA glasbruk. Stramhet och enkelhet är ett kännetecken. Man kunde tillägga klassiskt skön form.

I skarp kontrast står hennes design av cd-ställ i järn: rätt solida pjäser som man inte lyfter med en vänsterhand. Liselotte Henriksens drivkraft syns vara kommunikation – ett ord som hon återkommer till. Kommunikation med människor och material, det är en drivkraft och energi som leder henne in i ständigt nya projekt och nya idéer.

Hon gestikulerar mycket och hennes sätt att tala och beskriva blixtrar av närvaro. Det är bara att hänga med. Som när hon berättar om det där tredje benet: om scenografi till konferenser, färgsättningar och inredningskonsultationer, om workshops för barn i Värnamo kommun, om utsmykningen

på Volvo i Nybro och arbetet på skolor i Emmaboda gravstenar. För att hon, som hon uttrycker det, tyckte att gravstenar var dödstänkiga. Därför initierade hon utställningar med fyra olika designade gravstenar. Eller gravsmucken, som hon kallar dem. Och behov av förnyelse fanns: hon har fått flera beställningar privat av anhöriga. Flera av hennes gravsmucken finns att se i Råpplinge på Öland och även i Växjö.

Och hur det kom sig att hon också började designa gravstenar. För att hon, som hon uttrycker det, tyckte att gravstenar var dödstänkiga. Därför initierade hon utställningar med fyra olika designade gravstenar. Eller gravsmucken, som hon kallar dem. Och behov av förnyelse fanns: hon har fått flera beställningar privat av anhöriga. Flera av hennes gravsmucken finns att se i Råpplinge på Öland och även i Växjö.

Liselotte Henriksen, som är född och uppvuxen i Danmark, har en magisterexamen i litteratur och film och har även pluggat juridik. Ämnen som hon inte riktigt kände att hon kunde få utlopp i. Kärleken tog henne till Moshult på 1980-talet och innan dess hade hon bestämt sig: hon ville uttrycka sig inom konsten.

Först blev det cirkuskonst med danska Billedtofteatern. Sedan, men inte sist, blev det matlagningskonst, med betoning på vegetariskt. När det begav sig stod hon och lagade mat i Tv 4:s program *Söna söndag*. En kokbok är på gång, tillsammans med en barnläkare. Om det blir matlagningskonst på Bergdala må vara osagt. Klart är att konstpubliken får möta en mångsidig konstnär som visar måleri, glas och skulptur.

TINA PERSSON
kultur@smp.se

EXPRESSIV

Liselotte Henriksen hemma i köket. Material, ytor och strukturer är viktiga för henne. Flamingo (t v), ett av Liselotte Henriksens verk från Pukeberg.

FOTO: STEFAN NILSSON

LITTERATUR

Glatt men lättglömt

POESI

- **Helena Olsson**
- **Titel:** *Ekorrar monolit you!*
- **Förlag:** Wahlström & Widstrand

Ätmultsbon Helena Olsson debuterar med diktsamlingen *Ekorrar Monolit You*. Och liksom titelns snabbfotade små sötnosar – ”utan tanke / på den kommande vintern” – rör sig dikterna med lätta steg, till synes obekymrade om morgondagar och tyngande allvar.

Olssons poesi är inte platsen för avmätta tankstreck eller dröjande semikolon. Hellre då ett frejdigt utropstecken, som för att framhäva det sköna också i de mest triviala bestyr: *Vaknar upp på natten och får ett stort glas mjölk*

och banan
ät och drack kall O'boy
ät och drack kall O'boy ohøj!
Visst är det trivsamt med dikter som bejakar det enkla och uppsluppna. Och jo, lekfullheten spiller över på språket, som spritter och skuttar, skojar och spretar. Men förtjusningen är snabbt avklingande. Ystra muntrationer är en sak, varaktig poesi en annan.

I slutändan är det svårt att känna någon verklig entusiasm inför Olssons kulterbyttor och käcka utrop. Riktning saknas, djup likaså. Bäst sammanfattas Helena Olssons debut med hennes egna ord: *pratsoldat på genomfart behagligt överstötat*

PETER VIKTORSSON
kultur@smp.se

Ett udda guldkorn

ROMAN

- **Michael Lion**
- **Titel:** *Hem till Istanbul*
- **Förlag:** Albert Bonniers

Året är 1967. Michaels mamma har blivit kär i en turkisk man, Ayhan, och de bestämmer sig för att flytta till Istanbul. Familjen bosätter sig i Bakırköy i utkanten av staden. Det är vinter och för kallt för att bada till och med i Turkiet. Michael längtar hem till Sköndal och mormor.

Han börjar hata sin mamma för den här flykten och för att hon bara bryr sig om Ayhans fyraåriga dotter Gülten. Michael går i inre exil, lyssnar på sina skivor – en med **Povel Ramel** och en med **Lasse Dahlquist** – och kämpar för att inte lära sig turkiska. Grannfrun avskyr utlänningen och kastar skor på honom.

Man förväns lite över hur Michael, som bara är tio år, lämnas vind för våg. Han cyklar runt i fattigkvarteren eller tar ensam bussen in till Istanbul. Tjuvröker och går på bio, spelar fotboll med några grabbar han träffar, kommer i slagsmål med en annan. Mest håller han sig på sin kant.

I skolan sitter Michael mest och ritat hela dagarna. En rast leker han med några andra poj-

kar i klassen och de kommer för sent till lektionen. De andra ställer upp sig på rad för att ta emot sin bestraffning. Då faller även Michael in i ledet, det var faktiskt han som orsakade förseningen. Lärarinnan vet inte vad hon ska göra med utlänningen, vars föräldrar meddelat att han inte får agas. Då ger Michael sig själv två örfilar.

Så löser han själv sin integrationsproblematik – om än bara i den lilla gruppen och tillfälligt.

Hem till Istanbul känns autentisk och självupplevd. Ovidkommande minnesbilderna – som vi inte begriper varför vår hjärna inte haft vett att slänga; Michael Lions roman är full av dem.

Romanens utförande är fragmentariskt, vissa episoder tycks ha en sådan stark laddning för författaren att han inte velat göra våld på dem genom anpassning till en dramaturgi. Det stärker förvisso känslan av äkthet, men är till men för själva berättelsen. Även det abrupta slutet bidrar till ett ofärdigt intryck.

Men *Hem till Istanbul* rymmer en rad underbara anekdotiska berättelser som gör Lions barndoms-skildring till ett litet udda guldkorn.

BO STRÖBERG
bo.stroberg@smp.se